

Perepuhkus

Armin Kõomägi, „Perifeeria kangelased“

Loomingu Raamatukogu 2020, nr 27–28, lk 15–18

Tööka ja kokkuhoidliku abielupaarina olid Kalev ja Saara Uussein harjunud iga-aastast perepuhkust planeerima ülimalt põhjalikkusega. Neid innustas soov näha uusi paiku, kogeda kõikvõimalikke atraktsioone. Ühesõnaga laadida patareisid, kuid seda säästlikult. Pärast pikki tunde interneti põhjatus kosmoses jäid sõelale kaks varianti. Esimene neist nädalane puhkus Keila kodumajutuses, otse üle tee asuva veekeskuse vastas. Teine – väike perehotell Süürias, Aleppo-nimelises linnas, samuti basseiniga. Kodune konsiilium, kuhu lisaks emaleisale kuulusid ka kaheksased kaksikud Jussike ja Ilona, seadis plussid ja miinused ritta. Keila oli Aleppost kallim, kuid viimasele lisandusid lennupiletid. Mõlemad pakkusid basseini, esimene lausa suurt veekeskust, teine privaatset ja väikest. Pärast pikka juurdlemist otsustati siiski Aleppo kasuks. Hotelli reklaam lubas lisaks tasuta toidule ka kananahka ihule toovaid seiklusi. Jaa, jaa, tahame seiklusi, hõiskasid lapsed.

Damaskuse lennujaamas oli palav. Uusseinad said oma kohvrid kätte ja astusid välja, kus oli veel palavam. Maja ees sagisid sajad inimesed, autod tuututasid, kusagil marssis jaotäis hambuni relvastatud sõdureid. Uusseinad ahmisisid kõike seda endasse, hinges rõõmus ootusärevus. Nende ette ilmus kortsus näoga päevitunud vanamees, hoides käes plakatit kirjaga „Mr. Khalif Hussein“. Asjad tõsteti veidi mõlkis Toyota bussi ning sõit sai alata.

Sõideti üheksa tundi. Selle aja sees üritati neid kolm korda röövida, kaks korda tuli vahetada lõhkenud rehvi ning ühes külakeses jättis juht nad „korraks“ üksi, naastes tunni pärast lõhkise kulmuga. Jõudnud lõpuks kohale, leidsid nad eest sõbraliku pererahva ja pooltäis basseini, millesse viis peenike voolik. Polnud aru saada, kas toimub tühjendamine või täitmine. Rohkem külalisi hotellis polnud.

Hommiuks oli basseini peaaegu täis. Kaksikud ei raisanud aega. Lõpetanud hommikusöögi, hüppasid nad vette, et väljuda vaid lõuna- ja õhtusöögi. Isa-ema pikutasid lamamistoolidel, ja kui lastelt luba saadi, kastsid ennastki aeg-ajalt sisse. Oli palav ja tuuletu, veidi tolmu. Kusagil eemal kärgatas miskit. Kõu ilmselt.

Teise päeva lõunal jooksis suvitajate juurde hotelli peremees. Härra Hussein, härra Hussein, hüüdis ta juba eemalt. Kohe alustame väikese atraktsiooniga, palume selleks varjuda keldrisse. Lapsed ei tahtnud küll basseini kuidagi hüljata, kuid vanemate õhevil näod lubasid peatset põnevust. Nii võetigi keldrisse paigutatud neljal toolil istet. Peremees tõi kaheliitrise koolapudeli ja lubas, et atraktsioon kestab umbes tund aega. Ning varsti läkski lahti. Läbi seinte kostis lennukimürinat, millele järgnes vilin, ja siis kärgatused. Valjud ja nii

kohutavad, justkui kistaks kusagil lähedal tervet maailma ribadeks. Naeratused kaksikute suul tõmbusid kõrvuni. Midagi sellist polnud nad kunagi varem kogenud. Isegi kõige kõvema Dolby Surround helisüsteemiga kinosaalides ei tundunud asi nii ehe ja vahetu. Kalev ja Saara vajutasid käed kõrvadele ja noogutasid rahulolevalt üksteisele. Mõtles vaid, see kõik on tasuta.

Kärsahaisu oli tunda veel õhtusöögi ajal. Rahuldatud perekonnale meenus möödunud aastavahetuse ilutulestik, kui õhus levis sarnane, rutiinsele elule nii vajalikku vürtsi pakkuv hõng.

Paaril järgmisel päeval lõbustasid külalisi kiirabisireenid ja kusagilt kaugelt kostvad püssilasud. Hotelli peremees astus päeva jooksul mitu korda läbi, hoidis kaht kätt justkui palveks enda ees ja uuris, kas kõik on hästi. Teise päeva õhtuks ilmus ta külaliste ette kinniseotud peaga, millel ilutses õunasuurune punane laik. Vaimustunud Uusseinad aplodeerisid seistes. Jussike aga täristas taeva suunas kujutletavat automaati, mille peale Ilona tormas oma vaprat venda tohterdama ning tema haavu siduma. Oli möödunud järjekordne õnnelik puhkusepäev.

Järgmisel päeval möllati basseinis, vahepeal söödi ja puhati. Palavus ei andnud järele. Taevas oli fantaasiavaeselt pilvitu. Õhtul peatus hotelli plangu taga auto võõraste meestega. Kostis kuumavereline sõnavahetus. Teiste seast tundsid Uusseinad ära hotelliperemehe hääle. Vaidlus kogus tuure, ähvardades kontrolli alt väljuda. Läks kähmluseks. Keegi lasi kaks korda püstolist. Siis kihutas auto minema ja maad võttis vaikus. Kalev ja Saara andsid lastele öömusi, tegid pai ja lubasid, et kindlasti juhtub hommegi midagi põnevat.

Uuel päeval ilmus peremees veidi longates, sidet peas asendas suur plaaster. Härra Hussein, härra Hussein, hüüdis ta talle omase õhinaga. Nüüd teeme nii, et tõmbame pähe need gaasimaskid siin. Uusseinad uurisid maske suure innuga. Pikemalt mõtlemata tõmmati need endale pähe, et mõne järgneva tunni jooksul vahvat elevandiperet mängida. Küll sai nalja. Väikestel oli nii lõbus, et nende ninast välja pritsinud tatti nirises lausa filtrite õhuklapi vahelt. Kui peremees maskidest lõpuks loobuda lubas, hüpati neljakesi basseini oma ülevoolavaid tundeid jahutama. Õhus oli tunda midagi kirbet ja eksootilist. Hea elu lõhn, sosistas õhtul voodis Saara Kalevile.

Järgmise päeva alguses, kohe pärast hommikusööki, peatus hotelli plankaia taga mitu suuremat sõidukit. Jällegi kasvas esialgu tasasest vestlusest peagi keevaline sõnelus. Korraga marssis basseini juurde keegi kindralimundris kuri mees, saadetuna neljast hambuni relvastatud sõdurist, kõige lõpus hotelli peremees, ees ehmunud ja palavikuline ilme. Hellõu, viipasid Uusseinad tulijatele heatujuliselt. Ülemeelikud Jussike ja Ilona pritsisid kindrali pükstele basseinivett. Kindral vahtis perekonda nagu kõrbesse sattunud pingviine. Pöördus siis peremehe poole, öeldes midagi napilt ja resoluutselt. Seejärel lahkuti.

Õhtul ilmus välja peremees, näost valge. Vaeseke, mõtles Saara Uussein, rabab teine nii, et pole aega päikestki võtta. Homme plaan, alustas peremees mornilt, on selline, et

varavalges toimub ekskursioon sadamalinna Tartusi. Imeilus linn. Vahemeri. Palmid. Hurraa! hüüdsid lapsed ja asusid asju pakkima.

Sõit Aleppost Tartusi võttis neli tundi. Sama kortsus vanamees, sama Toyota buss. Kui neid järjekordseks inimröövi katseks kinni peeti, läbis Saara südant põlvist nõrgaks võttev võbelus. Talle meenus pruudirööv tema enda pulmas ja see mälestus kutsus esile vaat et orgasmieelse tundepalangu.

Tartusi linn jättis kiiduväärt mulje. Mošeed, turud, sõjalaevad. Vahemeri, palmid, relvastatud patrullid. Aeg-ajalt tuli näidata oma passe. Ühel korral võeti kogu perekond kinni, viidi kusagile jaoskonda ja suleti igauks eraldi ruumi. Kalev vajus väikeses kongis kükki, kannatas kusehäda, otsaes higipisarad, näol õnnis naeratus. Kõrvalkambris otsisid samal ajal kaks meest läbi tema naist. Neli võõrast kätt liikusid mööda Saara kuuma keha, põikamata kõrvale intiimsetest tsoonidest. Läbi paksu kiviseina kostis kusagilt laste erutunud kiljumist. Saara sulges silmad, et võtta kogemusest maksimum.

Varsti nad vabastati. Kusagilt ilmus välja vahepeal kadunud krimpsus vanamees ning nad alustasid tagasisõitu. Sündmusterohkest päevast unne suikunud Uuseinad võpatasid üles järsu pidurduse ja sellele järgnenud paugu peale. Kokkupõrge kaameliga. Esimest korda elus. Imeline.

Kui nad hilisõhtuks Alepposse jõudsid, ootas neid ees järjekordne üllatus. See oli nii kõva, et raske oli oma silmi uskuda. Hotelli asemel seisis suur pommiauk. Ilus ja sümmeetriline nagu Kaali kraater. Vot see on tase, sosistas Kalev Uusein heldinult, õnnelik perekond käevangus.